

Тиша морська (скорочено)

Леся Українка

В час гарячий полудневий
Виглядаю у віконце:
Ясне небо, ясне море,
Ясні хмарки, ясне сонце.
Певне, се країна світла
Та злотистої блакиті,
Певне, тут не чули зроду.
Що була негода в світі!
Тиша в морі... ледве-ледве
Колихає море хвилі;
Не колишуться од вітру
На човнах вітрила білі.
З тихим плескотом на берег
Рине хвилечка перлиста;
Править хтось малим човенцем,
В'ється стежечка злотиста.
Править хтось малим човенцем.
Стиха весла підіймає,
І здається, що з весельця
Щире золото спадає.
Як би я тепер хотіла
У мале човенце сісти
І далеко на схід сонця
Золотим шляхом поплисти!
Попливла б я на схід сонця,
А від сходу до заходу.
Тим шляхом, що проложило
Ясне сонце через воду.
Не страшні для мене вітри.
Ні підводнії каміння, —
Я про них би й не згадала
В краю вічного проміння.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Леся Українка любила море. Воно вабило її своєю мінливістю, величчю, красою. Ця "країна світла та злотистої блакиті" навіває романтичні думки, мрії, бажання помандрувати кудись далеко-далеко. Останню строфу поезії можна розуміти й

алегорично: лірична героїня не боїться труднощів, вона готова їх долати, боротися за свою щасливу долю.